

PRESSEMEDDELELSE NR. 138/23

Luxembourg den 13. september 2023

Retten dom i sag T-65/18 RENV | Venezuela mod Rådet

Retten frifinder Rådet for Den Europæiske Union i et søgsmål anlagt af Venezuela til prøvelse af Unionens restriktive foranstaltninger

I betragtning af den forværrede situation med hensyn til menneskerettigheder, retsstatsprincippet og demokrati vedtog Rådet den 13. november 2017 en forordning, der indførte restriktive foranstaltninger over for Venezuela ¹. Disse foranstaltninger fastsatte i det væsentlige et forbud mod at sælge, levere, overføre eller eksportere udstyr, der kunne anvendes til intern undertrykkelse, og tjenester i tilknytning til det nævnte udstyr og militært udstyr til fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer i Venezuela eller til brug i Venezuela.

Den 6. februar 2018 anlagde Venezuela sag ved Den Europæiske Unions Ret med påstand om annullation af forordning 2017/2063, for så vidt som denne forordnings bestemmelser vedrører landet. Venezuela har efterfølgende tilpasset sit søgsmål, således at det ligeledes omfatter afgørelse 2018/1656 og gennemførelsesforordning 2018/1653 ², hvorved Rådet henholdsvis forlængede og ændrede de vedtagne restriktive foranstaltninger.

Ved dom af 20. september 2019 afviste Retten dette søgsmål med den begrundelse, at Venezuelas retsstilling ikke var umiddelbart berørt af de omtvistede foranstaltninger ³. I forbindelse med en appel iværksat af Venezuela ophævede ⁴ Domstolen den 22. juni 2021 Rettens dom, for så vidt som Retten herved afviste Venezuelas søgsmål, for så vidt som det vedrørte annullation af artikel 2, 3, 6 og 7 i forordning 2017/2063, og hjemviste sagen til Retten med henblik på, at denne traf afgørelse i sagen.

Ved dommen af dags dato **forkastede Retten samtlige de argumenter, som Venezuela havde fremført til støtte for sin påstand om annullation af artikel 2, 3, 6 og 7 i forordning 2017/2063.**

For det første havde Venezuela ifølge Retten ikke ret til at blive hørt inden vedtagelsen af de omtvistede foranstaltninger, som udgør foranstaltninger af almengyldig rækkevidde. Retten til at blive hørt finder således anvendelse på individuelle foranstaltninger, der træffes over for en person, og den kan ikke gøres gældende i forbindelse med vedtagelsen af almengyldige foranstaltninger.

En høring af det pågældende tredjeland forud for vedtagelsen af restriktive foranstaltninger om gennemførelse af et udenrigspolitisk valg ville desuden svare til at forpligte Rådet til at føre drøftelser, der minder om internationale

¹ Rådets forordning (EU) 2017/2063 af 13.11.2017 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela (EUT 2017, L 295, s. 21).

² Rådets afgørelse (FUSP) 2018/1656 af 6.11.2018 om ændring af afgørelse (FUSP) 2017/2074 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela (EUT 2018, L 276, s. 10) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/1653 af 6.11.2018 om gennemførelse af forordning (EU) 2017/2063 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela (EUT 2018, L 276, s. 1).

³ Dom af 20.9.2019, Venezuela mod Rådet, sag [T-65/18](#).

⁴ Dom af 22.6.2021, Venezuela mod Rådet (Berørt tredjeland), sag [C-872/19 P](#); jf. også [pressemeldelse nr. 112/21](#).

forhandlinger med dette land. Dette ville gøre den virkning, der søges opnået ved at pålægge det nævnte land økonomiske foranstaltninger, indholdsløs, nemlig at lægge pres på dette land med henblik på at medføre en ændring af dets adfærd.

Hvad for det andet angår Rådets begrundelsespligt bemærkede Retten, at Rådet udførligt havde redegjort for de samlede omstændigheder, der førte til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger, og de med disse forfulgte formål, og at Venezuela ikke kunne være uvidende herom.

Hvad for det tredje angår argumenterne om, at de faktiske omstændigheder var materielt urigtige, og at der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn vedrørende den politiske situation i Venezuela, fastslog Retten dels, at Rådet havde støttet sig på troværdige og pålidelige oplysninger med henblik på at vurdere situationen i Venezuela, mens Venezuela ikke havde godtgjort, at de påberåbte faktiske omstændigheder var behæftet med materielle unøjagtigheder. Dels kunne Rådet lægge til grund, at det på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning på tilstrækkelig vis var godtgjort, at der fandt vold og overdreven magtanvendelse og overtrædelser eller krænkelse af menneskerettighederne eller af demokratiet sted i Venezuela, og at der var risiko for, at sådanne hændelser ville gentage sig i fremtiden. Rådet kunne således uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn konkludere, at der forelå krænkelse af demokratiet, retsstatsprincippet og menneskerettighederne i Venezuela.

For det fjerde forkastede Retten Venezuelas argumenter om pålæggelse af ulovlige modforanstaltninger og tilsidesættelse af folkeretten. I denne henseende fandt Retten indledningsvis, at de omtvistede foranstaltninger ikke udgør modforanstaltninger, eftersom de omhandlede restriktive foranstaltninger ikke er omfattet af de betingelser, der er fastsat i udkastet til artikler om staternes ansvar for internationalt ulovlige handlinger, således som det blev vedtaget af De Forenede Nationers Kommission for International Ret i 2001. I henhold til retspraksis forkastede Retten desuden Venezuelas argument om, at Rådet ikke havde kompetence til at vedtage de nævnte restriktive foranstaltninger uden forudgående tilladelse fra De Forenede Nationers Sikkerhedsråd. Retten tilføjede, at Venezuela ikke havde godtgjort, at der foreligger »en praksis, der er almindeligt anerkendt som lov«, som kræver, at der opnås en sådan tilladelse forud for Rådets vedtagelse af restriktive foranstaltninger. Dernæst forkastede Retten Venezuelas argumenter om tilsidesættelse af Verdenshandelsorganisationens (WTO) aftaler. Dels havde Venezuela ikke gjort gældende, at den anfægtede forordning udtrykkeligt henviser til bestemmelser i WTO-aftalerne, dels havde Venezuela ikke angivet, med hvilke retsakter eller ved hvilken lejlighed Unionen med den anfægtede forordning havde haft til hensigt at gennemføre en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse. Endelig forkastede Retten ligeledes Venezuelas argument om Rådets udøvelse af en ekstraterritorial kompetence. I denne henseende bemærkede Retten, at de omhandlede restriktive foranstaltninger omfatter personer og situationer, der henhører under medlemsstaternes jurisdiktion *ratione loci* eller *ratione personae*. I denne forbindelse bemærkede Retten, at Rådets beføjelse til at vedtage restriktive foranstaltninger indgår i en sammenhæng med autonome EU-foranstaltninger, der vedtages inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), og som bl.a. har til formål at sikre overholdelsen af *erga omnes partes*-princippet, der følger af den almindelige folkeret og af internationale instrumenter af universel eller næsten universel karakter, navnlig artikel 1 i De Forenede Nationers pagt.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne. en dom eller en kendelse afsagt af Retten.

BEMÆRKNING: Annullationssøgsmål tilsigter annullation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annullationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

[Dommen og i givet fald et resumé](#) af dommen offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎(+352) 4303 3127.

Følg Domstolen online!

